

ဘိက္ခုနီဓမ္မပိယ

လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါသည် နှင့်

အခြားဆောင်းပါးများ

ဘိက္ခုနီဓမ္မပိယ
လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါသည် နှင့်
အခြားဆောင်းပါးများ

ဘိက္ခုဝေဠုပိယ

လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါသည် နှင့်

အခြားဆောင်းပါးများ

ဓမ္မစာအုပ်တိုက်
မြန်မာ့ဓမ္မစာအုပ်တိုက်
မြန်မာ့ဓမ္မစာအုပ်တိုက်

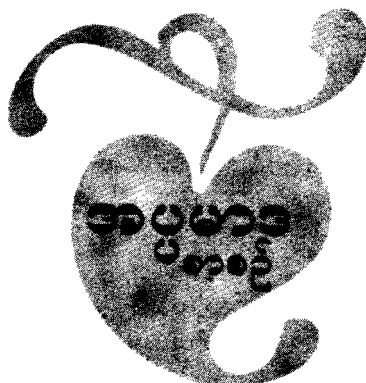

ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တဓမ္မဝိယ သာသနာဓလေ့မှူးစိုရ်ယ
Ph.D. (Eastern Philosophy)

Asi - Dhammapaya
03/07/05

အပ္ပမာဒေါ အမတ် ပဒံ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့မလျော့ခြင်းသည်
သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်၏အကြောင်းဖြစ်သည်။

အမှတ်(၁၈၉)၊ ရွှေဝါထွန်း(၂)လမ်း၊ (၃၃)ရပ်ကွက်
ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း-၅၈၄၇၃၈

လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါသည် နှင့် အခြားဆောင်းပါးများ

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၈၆/၂၀၀၄ (၉)

အဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၅၃/၂၀၀၄ (၉)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

အုပ်စု ၁၀၀၀

အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ရွှေနိုင်ငံပုံနှိပ်တိုက် ၊ ဦးမောင်မောင်လှ၊ (မြ-၀၅၇၄၅)

အမှတ်-၉၀ (စီ) ၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ ။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြသန်းစံ (ယာယီ-၇၃၂) ၊ အပ္ပမာဒစာစဉ်

အမှတ်(၁၈၉)၊ ရွှေဝါထွန်း(၂)လမ်း၊ (၃၃)ရပ်ကွက်၊

ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၅၈၄၇၃၈

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ပန်းချီ ကိုပန်းစာနီ

စီစဉ်ဖြန့်ချိသူ

ဒေါ်ညိုညိုဝင်း

တစ်ပြည်လုံးဖြန့်ချိရေး

အပ္ပမာဒဓမ္မရသစာပေတိုက်

တန်ဖိုး

(ဓမ္မဒါန)

အပ္ပမာဒစာစဉ်

လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါသည်
နှင့်
အခြားဆောင်းပါးများ

ဘိက္ခုဝေဗ္ဗပိယ

အပ္ပမာဒဓမ္မရသစာပေတိုက်
အမှတ်(၁၈၉)၊ ရွှေဝါထွန်း(၂)လမ်း၊ (၃၃)ဂုပ်ကွက်
ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း-၅၇၄၇၃၇

(၃၀ ၊ စက်တင်ဘာ ၊ ၂၀၀၄)

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

မြတ်စွာဘုရားကို အားကိုးရာဟူ၍ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အားကိုးရာဟူ၍
ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်မြတ်အပေါင်းကို
အားကိုးရာဟူ၍ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

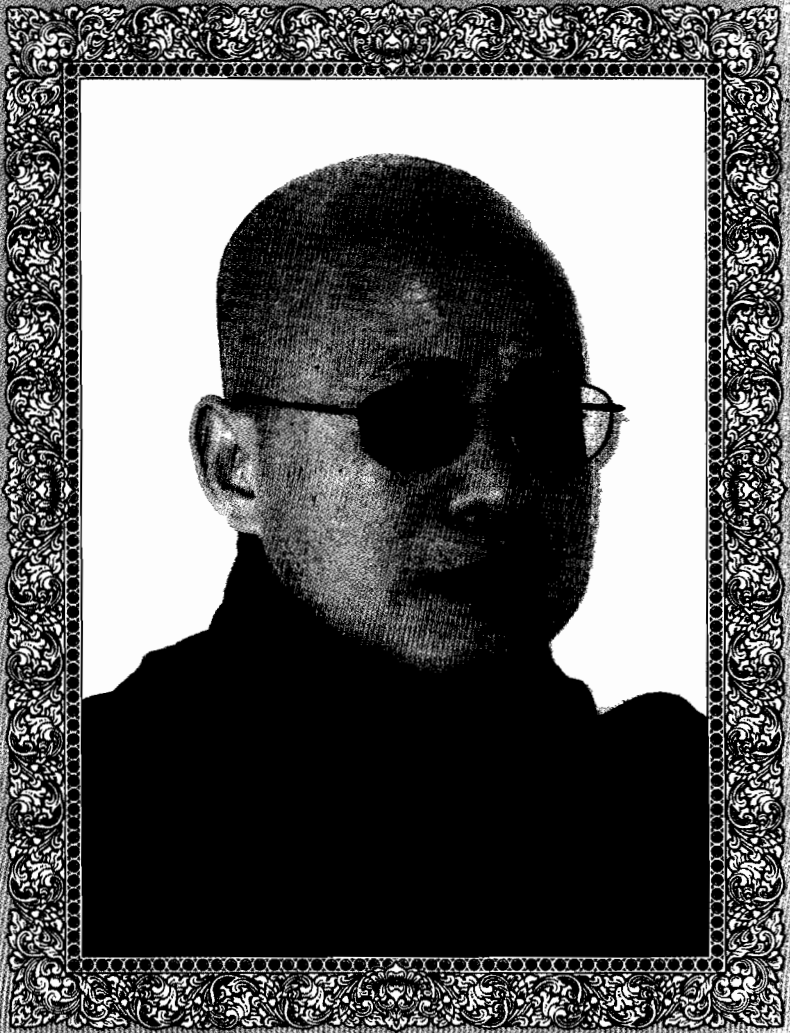
သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏

မာတိကာ

၁။ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းအတွက်သာဆိုလျှင်	၁
၂။ ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှ၏	၉
၃။ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့	၁၆
၄။ သာသနာတော်အတွက် ဆရာတွေ ပါဝင်ကူညီသင့်ပြီ	၂၀
၅။ လိုက်လဲ့စွာ ကြိုဆိုပါသည်	၃၀
၆။ အမြင်မှာ နီးသော်လည်း	၄၁
၇။ နှစ်ဆယ်ရာစု ဗုဒ္ဓသာသနာ	၅၁
၈။ ဘေးကင်း၍ အေးမြသောအရိပ်	၆၀
၉။ သူ့စည်းကိုယ့်စည်း	၆၉
၁၀။ ညီညွတ်ခြင်းသည် အင်အား	၇၅
၁၁။ သူတို့အတွေး သူတို့အမြင်	၈၁
၁၂။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့်	၉၀
၁၃။ သည်စည်းကမ်းနှင့် သည်ခရီးလမ်း	၉၉
၁၄။ အသိဉာဏ်ကို အခြေခံ၍ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်း	၁၁၁
၁၅။ ထေရဝါဒ သုံးဌာန	၁၁၇
၁၆။ နှုတ်စကားဖြင့် ကိုယ်တိုင်မမြွက်ကြားခဲ့သော်လည်း	၁၂၅

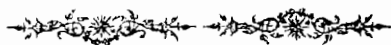
ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တလွင်္ဂိယ ဘာသာရေးဆရာတော်
Ph.D. (Eastern Philosophy)

နှစ်ပက်မိဘများဖြစ်ကြသော
ဦးရွှေမောင်+ဒေါ်တင်တင်ရီ
ဦးကျော်စိန်+ဒေါ်ညွန့်တင် တို့အား အမျိုးထား၍
သားသမီးများဖြစ်ကြသော
ကိုလွင်ဦး+မဂ္ဂစန်
ညီမ-မစန်းစန်းမြင့်
သမီးငယ် Ciandra Oo တို့ ကောင်းမှု၊
(Tracy, CA. USA)

**အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဖရီးဟောင်ပြီ၊
မေတ္တာနန္ဒဝိဟာရဓမ္မရိပ်သာဆရာတော်
ဒေါက်တာဓမ္မပိယ (Ph.D)၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း။**

- ဆရာတော်လောင်းလျာကို စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ရွှေဘိုခရိုင်၊ တန့်ဆည်မြို့နယ်၊ ရွှေနားတောင်းကျရွာတွင် ဖခင်ဦးထွန်းစ၊ မိခင်ဒေါ်သိန်းရီတို့မှ ၁၃၁၇-ခုနှစ် (၁၉၅၅)၌ မွေးဖွားခဲ့။ မွေးချင်း (၇)ယောက်အနက် တတိယမြောက်သားရတနာဖြစ်ပါသည်။
- ကန့်ဘလူမြို့နယ်၊ ရေကြည်ရွာ မူလတန်းကျောင်းတွင် (၄)တန်းအောင်မြင်သည်အထိ သင်ကြားခဲ့။
- (၉)နှစ်သားတွင် သာမဏေဝတ်ခဲ့ပြီး ကိုရင်ဝတ်ဖြင့် လောကုတ္တရာစာပေများကို ဆက်လက်သင်ကြားခဲ့။
- အသက်(၂၀)အရွယ်တွင် ရဟန်းခံပြီးနောက် လောကုတ္တရာ စာပေများကို ရေဦးမြို့၊ မင်္ဂလာရာမတိုက်၊ ပဲခူးမြို့သာသနာ့ မဏ္ဍိုင်ပါဠိတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်-ဗဟန်း၊ ညောင်တုန်းကျောင်းတိုက် တို့တွင် သင်ကြားခဲ့ပြီး ညောင်တုန်းကျောင်းတိုက်မှပင် ၁၉၈၀-ခုနှစ်၌ ဓမ္မာစရိယစာချတန်းအောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။
- ၁၉၈၂-ခုနှစ်တွင် မဟာစည်ရိပ်သာကြီး၌ ဒုတိယအကြိမ်

တရားစခန်းဝင်ပြီးနောက် အမြဲနေကမ္မဋ္ဌာနာစရိယအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့။

- ၁၉၈၆-ခုနှစ်တွင် မဟာစည်ရိပ်သာဩဝါဒါစရိယ ပဏ္ဍိတတာရာမ ရွှေတောင်ကုန်းရိပ်သာဆရာတော်ကြီး၏ တာဝန်ပေးချက်အရ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ပီနန်ရှိ မဟာစည်ရိပ်သာခွဲ Malaysian Buddhist Meditation Centre သို့ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယအဖြစ် သွားရောက်ခဲ့။

- ပီနန်တွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း ပဏ္ဍိတတာရာမရွှေတောင်ကုန်း သာသနာ့ရိပ်သာ ဆရာတော်ကြီးနှင့်အတူ စင်္ကာပူ၊ ထိုင်း၊ နီပေါလ်၊ ဗြိတိန်၊ ဂျာမနီ၊ ဩစတြေးလျနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံများသို့ တရားဟော၊ တရားပြ မေ့ဒုတခရီးများ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

- ၁၉၉၁-ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာသင်ယူရန် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သွားရောက်ခဲ့။ ဗိယက်နမ်ယောဂီများ၏ ပင့်လျှောက်ချက်အရ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဆန်ဟိုဆေးမြို့ရှိ ၎င်းတို့၏ တထာဂတဝိပဿနာရိပ်သာ(Tathagata Meditation Centre)တွင် ကျောင်းထိုင်ပေးပြီး၊ တစ်ဖက်မှလည်း အင်္ဂလိပ်စာနှင့် လောကီစာပေများ သင်ယူခဲ့ပါသည်။

- ၁၉၉၅-ခုနှစ်တွင် ဆန်ဟိုဆေးတက္ကသိုလ် (San Jose State University)မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (B.A)ကို (Com-

parative Religions)ဘာသာရပ်ဖြင့် ရခဲ့ပါသည်။

- ၁၉၉၈-ခုနှစ်တွင် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ M.Aကို (Philosophy)ဘာသာရပ်ဖြင့် ရခဲ့ပါသည်။

- ၁၉၉၉-ခုနှစ်တွင် ဖရီးမောင့်မြို့ (Fremont)မြန်မာရပ်ကွက်တွင် မေတ္တာနန္ဒဝိဟာရဓမ္မရိပ်သာ (Mettananda Vihara Dhamma Yeitha)ကို ထူထောင်ခဲ့ပြီး စာပေဆက်လက်သင်ကြားခဲ့။

- ၂၀၀၃-ခုနှစ်တွင် ကာလီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ် (California Institute)မှ ဒဿနိကဘာသာရပ်ဖြင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ (Ph.D)ရခဲ့ပါသည်။

- ၁၉၉၉-ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ၁၆/၃ရပ်ကွက်ရှိ ငါးကျမ်းပြန်(ထားဝယ်)သာသနာ့ရိပ်သာ၏ စတုတ္ထမြောက်ဆရာတော်ကြီး ဦးသုမင်္ဂလာဘိဝံသက ကျောင်းတိုက်ကို နှစ်ပါးဆိုင် (ဒွိသန္တက)အဖြစ် အပ်နှံလှူဒါန်းသဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ မေတ္တာနန္ဒဝိဟာရဓမ္မရိပ်သာနှင့် သင်္ဃန်းကျွန်း ငါးကျမ်းပြန်(ထားဝယ်)ကျောင်းတို့တွင် အလျဉ်းသင့်သလို သီတင်းသုံးကာ ကျောင်းတိုက်ကြီးနှစ်ခုကို တိုးတက်အောင် ကြိုးပမ်းရင်း သာသနာပြုလျက်ရှိပါသည်။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းအတွက်သာဆိုလျှင်

သာသနာတော်အကျိုး၊ နိုင်ငံတော်အကျိုးကို သယ်ပိုးထမ်းရွက်ကြသော သာသနာ့ခေါင်းဆောင်၊ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ဇွဲစိတ် ဇွဲမာန်အပြည့်ဖြင့် သာသနာ့ကိစ္စ၊ နိုင်ငံ့ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ကြပုံများသည် ခေတ်လူငယ်တို့အတွက် အတုယူတတ်မည်ဆိုလျှင် အတုယူစရာတွေများစွာရှိနေပါ၏။ ထေရဝါဒသာသနာ ထွန်းကားသော မြန်မာပြည်ရှိ သာသနာ့ခေါင်းဆောင်၊ သာသနာ့အာဇာနည်တို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်ကြီး တိုးတက်၊ စည်ပင်၊ ပြန့်ပွားမည်ဆိုလျှင် သူတို့ကိုယ်တိုင် ဆင်းရဲခံရမည်ကို အနည်းငယ်မျှ စိုးရွံ့တော်မမူကြဘဲ ရဲစိတ်ရဲမာန်ဖြင့် သာသနာတော်အကျိုး၊ ပရဟိတအကျိုးများကို အားသွန်ခွန်စိုက်ဆောင်ရွက်တော်မူကြသည်။ ပရဟိတ အကျိုးများအတွက် တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ်သူ နည်းပါးလှသော ဤခေတ်ကြီးဝယ် သူတို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်များသည် စာရေးသူအတွက် အဟောဝတ-အံ့ဩစရာတွေချည်းပါတကား။

သို့သော် အလုပ်ကို တကယ်တမ်းလုပ်သူတို့အတွက် လောကဓံ တရားတွေကို ပို၍ရင်ဆိုင်ရတတ်ကြောင်း သူတို့၏ သမိုင်းကြောင်းများကို ဖတ်ရပြန်သောအခါ သူတို့အတွက် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ဖြစ်မိပြန်၏။ ထိုဝမ်းနည်းစိတ်တွေကြောင့် အပြစ်မဲ့သော လောကကြီးကို အပြစ်တင်လု မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရပြန်၏။ လောကသဘောကို တရားသဘောဖြင့် ဆင်ခြင် ကြည့်သည့်အခါမှ သူတို့အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရပေတော့သည်။ ဤလောကကြီးဝယ် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ကြီးပွားလိုသူတို့သည် အလုပ်လုပ်၍ ကြီးပွားသူများကို မျက်စိဆံပင်မမွှေးစူးလေ့ရှိကြ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ သာသနာ တော်အတွက် အလုပ်လုပ်သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်လှိုင်းဂယက်ကြောင့် သူတို့ရဲ့ဘဝလေးတွေ ပြိုလဲလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။ ဤသို့သောအခါ မျိုး၌ သူတို့အတွက် အားကိုးအားထားစရာဆိုလို့ အရှိန်ရှိ၍ ပညာဂုဏ် ကြီးမားတော်မူကြသော ဆရာတော်ကြီးများ၏ အဆုံးအမဩဝါဒတော် များသည် ပိတ်သည်းနေသော ကန္တာရခရီးခဲကြီးထဲ၌ အဖော်သဟံပမာ ဖြစ်ရပြန်၏။ ဤနည်းဖြင့် သတိထား၍ သဘာဝတရားများကို ဉာဏ်ဖြင့် ရှုကြည့်ရာမှ လောကသဘာဝတရားများကို နားလည်ခွင့်ရခဲ့ရ၏။ “အပြစ် တင်လိုသော လူ့သဘာဝတွေ ရှိနေသရွေ့ အပြစ်တင်ခံရသော လူများ လည်း ရှိနေဦးမည်သာ” ဟူ၍။

လောကဓမ္မတာ

မေတ္တာ၊ ကရုဏာကြီးမားတော်မူကြသော ဆရာတော်ကြီးများ၏ အဆုံးအမဩဝါဒတော်တို့သည် ပြုလုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသော မိမိ၏ဘဝလေး အတွက် အားဆေးသဖွယ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ကန္တာရခရီးခဲနှင့်တူလှသော လူ့ဘဝ ခရီးကြမ်းကြီးကို ဇွဲစိတ်ဇွဲမာန်တို့ဖြင့် ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့သော

လိုက်လံစွာ ကြံဆိုပါသည်

အားမာန်ပါသော ဆရာတော်ကြီးများ၏ အဆုံးအမဩဝါဒတော်တချို့ကို စာရှုသူတို့အား ပေးဝေလိုပါ၏။ တောင်မြို့မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒတော်မှာ “လူဟုဆိုလျှင်၊ လူလိုပင်သာ၊ လူတွင်တွေ့ရိုး၊ ကြောင်းအကျိုးနှင့်၊ ကောင်းဆိုးနှစ်တန်၊ လောကဓံကို၊ အမှန်တွေ့မြဲ၊ စိတ်ဝယ်စွဲ၍၊ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ၊ မများပါမှ” တဲ့။ (တစ်ဘဝသံသရာ၊ စာ-၁၀၅)

ဤလူ့ဘုံသည် လောကဓံတရားကို ဆုံဆည်းရာမြေဟုပင် ဆိုရလေတော့မလားမသိ။ ကြံလိုက်ရတဲ့ လောကဓံ၊ ခံလိုက်ရတဲ့ လောကဓံ၊ သို့ရာတွင် ဤလူ့ဘုံ၌ ကြိုးစားအားထုတ်သူ တစ်ယောက်အား အထက်တန်းရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးတတ်သော အကြောင်းတရားများလည်း ရှိနေသေးတာကြောင့် ဤလူ့ဘုံမှာ၊ ဤလောကဓံတရားတွေနဲ့ ဖြေသာနေသာတဲ့သဘောတော့ ရှိနေပါလေရဲ့။

ဘဝနှင့်လောကဓံလူသား

စာရေးသူ ငယ်စဉ်အခါက ရှစ်နှစ်သားအရွယ်၌ မိမိမွေးရပ်မြေမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရ၏။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကလေးဘဝအရွယ်မှာ မိဝေး၊ ဘဝေးနဲ့ နေရတဲ့ဘဝမျိုး ပိုင်ဆိုင်သူကို ‘ကံခေသူ’ ဟု ဆိုလိုက ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့သော် စာရေးသူသည် ထိုအခြေအနေမျိုးနှင့် နေရလင့်ကစား ဘဝအတွက် အားမငယ်မိခဲ့။ မိမိအား စာတတ်စေချင်၍ မိဘများက ရေခြား၊ မြေခြားမှာ ပို့ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကလေးနှလုံးသားလေးဖြင့် နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့၏။ မိဘ၏ မေတ္တာ၊ စေတနာများကို နားလည်ပေးနိုင်၍လည်း စာရေးသူသည် ကြီးလာခဲ့ရင် စာတတ် ပေတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်သည့်စိတ်များလည်း တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေခဲ့၏။ သို့သော် ဘဝအတွက်

အခြေအနေကောင်းများ မပေးခဲ့၍ စာရေးသူ၏ ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝတွင် ပညာရေး၌ ထူးထူးချွန်ချွန်မရှိခဲ့ပါ။

ပညာရေးထူးချွန်မှု မရှိသောသူများ၏ ဘဝသည် တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းခုလတ်၌ ယောက်ယက်ခတ်တတ်ပါ၏။ ဟိုမြို့ကို ပြောင်းနေရမလိုလို၊ ဒီမြို့ကိုပဲ ပြောင်းနေရမလိုလို မတည်မငြိမ်ဖြစ်တတ်ပါ၏။ တစ်မြို့မှတစ်မြို့ အခြေအနေအရ ပြောင်းရ၊ ရွှေ့ရသော်လည်း 'သေချင်သည့်ကျား တောပြောင်း' ရသည့် အဖြစ်မျိုး မရောက်ရှိရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိ၊ ဝီရိယဖြင့် ထိန်းကျောင်းခဲ့ရပါ၏။ မိမိရောက်ရာ စာသင်တိုက်ကြီးများ၌ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ပညာရေးဘက်၌ ထူးထူးချွန်ချွန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း သိရှိလာသောအခါ စာရေးသူသည် ပညာတော်သော သူငယ်ချင်းများ၊ ပညာကြီးစားသော သူငယ်ချင်းများအပေါ်၌ ခင်မင်စိတ်တွေ၊ အားကျစိတ်တွေ ပိုခဲ့ပါ၏။ ငါလည်း သူတို့လို ပညာရေးဘက်မှာ တော်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲပေါ့။

သံသရာစက်ရဟတ်သည် တစ်ပတ်လည်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ပညာသင်ခွင့် အခွင့်လမ်းများလည်း တစ်ဖန်ရခဲ့ပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ပေးလာသော အခွင့်လမ်းကို လက်လွတ်မခံချင်၍ မိမိအချိန်များထဲမှ ရသမျှအချိန်ကို ယူ၍ ပညာများကို တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားသင်ကြားခဲ့ပါ၏။ အကျိုးတရားအနေဖြင့် ပညာများ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် မတတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း ပညာရေးနယ်ပယ်၌ အလေးအမြတ်ထားသော Ph.D. ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် မိမိသင်ကြားခဲ့သော ဘာသာရပ်များ၌ ပါရဂူမြောက် တတ်မြောက်သည်ဟူ၍ကား ဘယ်သောအခါမှ ဝန်မခံရပါ။ ဒါပေမယ့် ရထားတဲ့ ပါရဂူဘွဲ့လေးကိုတော့ ကိစ္စဝိစ္စဆောင်ရွက်ရတဲ့အခါ အဆင်ချောမောရေးအတွက် အလျဉ်းသင့်သလို အသုံးတော့ပြုရမှာပဲပေါ့။

ဘဝနှင့်လုပ်ငန်းစဉ်

စာရေးသူ၏ နိစ္စရူဝအလုပ်ကား ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ခြင်းနှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများကို ဟောပြောပေးရခြင်းအလုပ်။ မိမိစွမ်းသမျှလေးနှင့် နိုင်ငံတကာသို့ လှည့်လည်ပြီး ဟောပြောပြသပေးနေရတဲ့ တရားကလည်း ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရား။ စာရေးသူ၏ အသိုင်းအဝိုင်း၌ စာရေးသူကို ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်တစ်ပါးအနေနှင့်သာ အသိများကြပါ၏။ သို့သော် နိုင်ငံတကာအတွေ့အကြုံနှင့် မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်အတွေ့အကြုံများကြောင့် စာရေးသူသည် ပရဟိတလုပ်ငန်းများ၌လည်း စိတ်အားသန်လျက်ရှိနေ၏။ အကျိုးတရားအနေနှင့် သင်္ကန်းကျွန်း ၁၆/၃ ရပ်ကွက်အတွင်း၌ရှိသော ငါးကျမ်းပြန်(ထားဝယ်)သာသနာ့ရိပ်သာ၌ ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ ပြည်သူ အားလုံးအတွက် ‘မေတ္တာနန္ဒကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးခန်း’နှင့် ‘မေတ္တာနန္ဒ စာကြည့်တိုက်’ကို ၂၀၀၁-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၌ ဖွင့်လှစ်ပေးနိုင်ခဲ့၏။ ကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးခန်းကို တစ်ပတ်(၂)ရက်ဖွင့်ပြီး၊ တစ်ရက်မှာ လူနာ (၅၀)ခန့်သာ လက်ခံကုသပေးနိုင်ပါ၏။

စာရေးသူတို့နေထိုင်ရာ ကျောင်းသည် ရိပ်သာကျောင်းဖြစ် သော်လည်း နှောင်းခေတ်လူငယ်များ အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာနှင့်စပ်၍ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုများနှင့် ဗုဒ္ဓစာပေ ဗဟုသုတများ ရရှိနိုင်ရန်နှင့် ပရိယတ် မကင်းသော ပဋိပတ်ကျင့်စဉ်များကို ကလေးအရွယ်လေးများနှင့် တန် သလောက် ကျင့်တတ်၊ နေထိုင်တတ်အောင် နွေရာသီဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု သင်တန်းများကို မြန်မာနိုင်ငံ၌လည်းကောင်း၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ လည်းကောင်း ဖွင့်လှစ်ပေးလျက်ရှိနေပါသည်။ ထိုသို့ ဖွင့်လှစ်ပေးရာ၌ ရန်ကုန်တိုင်း၊ သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ငါးကျမ်းပြန်(ထားဝယ်)သာသနာ့ ရိပ်သာ၌ တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်ဖွင့်လှင် တစ်လကြာမြင့်ပြီး

အမေရိကန်နိုင်ငံ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဖရီးမောင့်မြို့ရှိ မေတ္တာ နန္ဒဝိဟာရဓမ္မရိပ်သာ၌ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်ပတ် ကြာမြင့်ပါသည်။

စာရေးသူသည် နိုင်ငံပေါင်း(၁၅)နိုင်ငံသို့ ဓမ္မဒူတခရီးများကို ကြွရောက်ခဲ့ပြီး တရားပွဲများ၊ တရားစခန်းပွဲများကို အကြိမ်များစွာ ဟောကြားပြသပေးခဲ့ပါ၏။ အထူးသဖြင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ကနေဒါနိုင်ငံ၊ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ စင်္ကာပူနိုင်ငံ၊ နီပေါ(လ်)နိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့၌ အများဆုံး အချိန်ယူ၍ ဝိပဿနာတရားတို့ကို ဟောကြားပြသပေးနေပါ ၏။ ဝိပဿနာတရားစခန်းများကို အခွင့်အခါပေးတိုင်း ဟောကြားပြသ ပေးနေသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံရှိ ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ သိက္ခာရှင်(သီလရှင်) များနှင့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအား ဘာသန္တရ(အင်္ဂလိပ်)စာပေကို သင်ကြားပေးလိုသော စိတ်များလည်း စာရေးသူ၏ရင်မှာ မကြာမကြာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိနေပါ၏။ ငယ်စဉ်အခါက ပညာပါရမီနည်းခဲ့သည်ကို ပြန် လည်အမှတ်ရနေပြီး၊ မိမိသင်ကြားလေ့လာခဲ့သော အသိပညာ၊ အတတ် ပညာများကို သူတစ်ပါးတို့အား ပညာဒါနအဖြစ် ပေးဝေလိုသော စိတ် များလည်း တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိနေ၏။ ဤစိတ်ဆန္ဒများကို ပုံဖော် သည့်အနေအားဖြင့် 'ပညာပါရမီကျောင်းဆောင်တော်ကြီး' ကို စတင်၍ ဆောက်လုပ်စေခဲ့ပါ၏။ ပရဟိတအကျိုးအတွက် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း သော ကျောင်းဆောင်တော်ကြီးဖြစ်၍ မိမိ၏ ပရဟိတလုပ်ငန်း အကျိုး ပေးသောကံ ရှိ၊ မရှိ ဤကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ်ပြီး၊ မပြီးက သက်သေထူမည်ဖြစ်၏။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကောင်းစားဖို့ မဟုတ်ပါ

သာသနာ့ကံစွဲဆောင်ရွက်ချက်များ၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သူတစ်ပါးတို့အား ပြောကြားလိုသည့်စိတ်များ ရှိလှသည့် တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ ပြောသလိုလုပ်၍၊ လုပ်သလိုပြောသော ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတွေးအမြင်၊ အယူအဆ တို့ကို ကြံဆို၊ ထောက်ခံသော အနေအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လေးမြတ် ကော်ရော် ပူဇော်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း မိမိ၏ သာသနာရေး ဆောင်ရွက်ချက်များနှင့် ပရဟိတလုပ်ငန်းအချို့ကို ရိုးသားပွင့်လင်းသော စေတနာအရင်းခံဖြင့် ရေးသားတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ တောင်မြို့ မဟာ ဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကိုယ်တိုင်ရေး ထေရုပ္ပတ္တိမှာ ဖော်ပြ ထားတဲ့ သာသနာတော်ကို အကြောင်းပြုပြီး နိုင်ငံပါ အေးချမ်းသာယာ တယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို လိုချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ စာရေးလူလည်း အပါ အဝင်ပါပဲဟု မဝံ့မရဲ ပြောပါရစေတော့ဟု။

တောင်မြို့ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပြောသလိုလုပ်၍ လုပ်သလို ပြောသော ဆရာတော်ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ စူးရှ သော အတွေးအမြင်နှင့် ရဲဝံ့ပြတ်သားသော ရေးသားပြောဆိုချက်များကို စာရေးသူသည် တကယ်ပင် သဘောကျမိ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင်ရေးထေရုပ္ပတ္တိမှာ “တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်သာ ကောင်းဖို့လောက်ဆိုရင် ဒါလောက် မကြိုးစားပါဘူး။ နောင်အနာဂတ် အတွက် နိုင်ငံရော သာသနာရော ကောင်းဖို့ကို ရည်ရွယ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်မှာ တိုက်တစ်တိုက်၊ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း၊ သာသနာ တစ်ရပ် ကောင်းစားရေးဆိုတဲ့ စိတ်ထားမရှိပါဘူး။ အများကောင်းစား စေလိုတဲ့ စိတ်ချည်းပါပဲ။ တပည့်တော်က သာသနာရေးစိတ်နဲ့ချည်း

ကြီးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံရေးစိတ်နဲ့လည်း ကြီးစားတာပါ။ ဗုဒ္ဓ
 မြတ်စွာရဲ့ အမွေအနှစ်ဖြစ်တဲ့ သာသနာတော်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊
 သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုထောက်ပံ့ကြတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့နေရာ
 နိုင်ငံတော်ကိုလည်းကောင်း အင်မတန်သာယာစေလိုတဲ့ဆန္ဒ တပည့်
 တော်မှာ ပြင်းပြနေပါတယ်ဘုရား။ ပြီးတော့လည်း သာသနာတော်ကို
 အကြောင်းပြုပြီး နိုင်ငံပါ အေးချမ်းသာယာတယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို အလွန်
 လိုချင်ပါတယ်။ ဟု ရဲရဲတောက် ရေးသားထုတ်ဖော် ပြောဆိုခဲ့၏။

အလားတူစွာပင် မေတ္တာ၊ စေတနာ အပြည့်အဝဖြင့် သာသနာ
 တော်အကျိုး၊ နိုင်ငံတော်အကျိုးနှင့် ပရဟိတအကျိုးကိုပါ သယ်ပိုးထမ်း
 ရွက်တော်မူကြသော ဆရာတော်ကြီးများ၏ ကြီးမားသော မေတ္တာ၊
 ကရုဏာတော်တို့ဖြင့် ထေရဝါဒသာသနာ တည်တံ့ ပြန့်ပွားရေးအတွက်
 ဖော်မပြနိုင်သော ကျေးဇူးတရားတွေသည် အမှန်ပင်တည်ရှိနေပါသည်။
 လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာတော်အတွက် ဆင်းရဲခံ၍ သာသနာ့ဝန်ကို
 ထမ်းရွက်တော်မူကြခြင်းသည် တစ်ဦးတစ်ယောက် ချမ်းသာရောက်ဖို့
 အတွက် ကြီးစားအားထုတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ကြဘဲ၊ ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ၊
 ပြည်သူအများ ချမ်းသာရဖို့နှင့် သာသနာတော်ကို အမှီပြုပြီး နိုင်ငံ
 တော်ကိုပါ အေးချမ်းသာယာစေဖို့ ဖြူစင်သော စေတနာများနှင့် ကြီးမား
 သော လုံ့လဝီရိယရှိတော်မူကြသော ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ပရဟိတ
 ဝန်ဆောင် သံဃာတော်များအား စာရေးသူသည် အသက်ထက်ဆုံး
 ရှိခိုးဦးညွှတ်နေတော့မည်သာတည်း။

ဆိုရေးရိုက ဆိုအပ်လု၏

မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ သူ့သူငါငါ မိမိလက်ခံထားသော ဝါဒတစ်ခုကို(သို့မဟုတ်) အစဉ်အလာတစ်ခုကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က စိစစ်၊ ဝေဖန်ပြခဲ့လျှင် စိတ်ထဲကတော့ မနှစ်သက်ချင်။ တစ်ဖက်သား၏ ဝေဖန်စိစစ်ပြချက်ကို အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ ပို၍ပင် မလွယ်ရေးချ မလွယ်ချင်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ဝေဖန်ထောက်ပြခံရသော မိမိက အမှန်ဟု ယူဆထားသော ထိုအယူဝါဒကို (သို့မဟုတ်) ထိုအယူ အဆကို မိမိတို့သည် လုံးဝဥသံ့ အမှန်တရားဟု အရိုးစွဲ လက်ခံထား သောကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဝါဒတစ်ခုကို (သို့မဟုတ်) အစဉ်အလာတစ်ခုကို စေတနာဖြင့် ဝေဖန်သုံးသပ်ပြသော သူများကို ရှေးထုံးကိုပယ်သော ‘ခေတ်သစ်ဝါဒီများ’ဟု ဆိုရလေတော့ မလားမသိ။

မည်သို့ပင်ဆိုကြပါစေ၊ စာရေးသူသည် ခေတ်မီ၍ရှေးကျသော ဗုဒ္ဓဝါဒကို အမှန်တကယ်ပင် သဘောကျ၏။ ကာလာမသုတ်တော်လာ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အတွေးအမြင်တို့ကို ကြည်ညို၍ မဆုံးနိုင်အောင်ပင်ရှိ၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓအား လေးစားစိတ်တွေ ပိုမိ၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ပွင့်လင်းသော အတွေးအမြင်တို့သည် အစဉ်အလာတစ်ခုကို အရိုးစွဲလက်ခံထားသော သူတို့အဖို့ တက်သာဆုတ်သာရှိလှ၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အတွေးအမြင်က ခပ်ရှင်းရှင်းလေးပင်။ ဘိက္ခုတို့- အယူဝါဒတစ်ခုကို လက်ခံကျင့်သုံးကြ ရတဲ့အခါမှာ ဒီအယူဝါဒကို ရှေးရှေးအစဉ်အလာမို့ လက်ခံရတာမျိုး၊ မိမိတို့ မိဘဘိုးဘွားတွေ ကျင့်သုံးလိုက်နာခဲ့လို့ လိုက်နာရတာမျိုး၊ မိမိတို့ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တွေက ပြောဟောခဲ့လို့ လက်ခံရတာမျိုး အများ လေးစားကြည်ညိုတဲ့ ပညာရှိဆိုသူများက ပြောကြားခဲ့လို့ လက်ခံရတာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဖြစ်သင့်တာက စဉ်းစဉ်းစားစား နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်နဲ့ ဖြစ်သင့် မဖြစ်သင့်၊ ပြုသင့် မပြုသင့် စိစစ်ကြည့်တတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ကိုယ်ပြုတဲ့ အပြုအမူ၊ ကိုယ်ပြောတဲ့ အပြောအဆိုတို့သည် အပြစ်ကင်း မကင်း၊ အကုသိုလ်တရားများ တိုးပွားနိုင် မတိုးပွားနိုင်၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့ မြင်သွားလျှင် (သို့မဟုတ်) ကြားသွားခဲ့လျှင် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ် မဖြစ် ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်ဖြင့် စိစစ်ပြီး လက်ခံဖို့လိုကြောင်း ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော် မိန့်မှာတော် မူခဲ့၏။ ကာလာမသုတ်တော်၏ အနှစ်ချုပ် ဩဝါဒတော်သည် အယူဝါဒ တစ်ခု(သို့မဟုတ်) ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုကို အရိုးစွဲလက်ခံထားသင့်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်စေပါသည်။

သို့သော် ရှေးရိုးဝါဒီတို့သည် ရှေးထုံးတမ်းစဉ်လာများကို အရိုးစွဲ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုကြသည်။ ‘ဈေးသုံးလည်းမလွယ်နှင့်၊ ရှေးထုံးလည်း မပယ်နှင့်’ ဟူသော အဆိုအမိန့်ကို ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံထားလိုဟန် ရှိကြ၏။ စာရေးသူသည်လည်း ရှေးဆန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် 'ရှေးထုံးလည်းမပယ်နှင့်' ဟူသော ဆိုရိုးစကားနှင့်ပတ်သက်၍
 ခြွင်းချက်ဖြင့် လက်ခံသင့်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိပါသည်။ ခေတ်တို့
 သည် အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲနေ၏။ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲနေရာ တစ်ခါ
 တစ်မှာ ရှေးဆန်လွန်းသော ပစ္စည်းတစ်ခုသည် ခေတ်ဆန်လွန်းနေသည်
 ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဥပမာ-စာရေးသူတို့၏ ဆရာ၊ ဆရာများ အသုံး
 ပြုခဲ့သော မျက်မှန်ဝိုင်းကလေးများသည် ယနေ့ခေတ်သစ်ကမ္ဘာ၌
 ပေါ်ပြူလာဖြစ်လျက် ရေပန်းစားနေပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ခေတ်ကာလ
 အလျောက် ဆိုမိန့်ခဲ့သော ရှေးထုံးတမ်းစဉ်လာများသည် အမြဲတမ်း
 ခေတ်နှင့်လျော်ညီချင်မှ လျော်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
 ရှေးခေတ်၊ ရှေးအခါ၊ ရှေးရိုးစရိုက်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်
 မှန်သော်လည်း ဤခေတ်၊ ဤအခါ၊ ဤခေတ်သစ်စရိုက်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ
 ရှိချင်မှ ရှိပေလိမ့်မည်။

ခေတ်တို့သည် အစဉ်ပြောင်းလဲနေသည်ဟု ဆိုရာ၌ တိုးတက်၍
 ပြောင်းလဲလာသည်လည်း ရှိသည်။ ဆုတ်ယုတ်၍ ပြောင်းလွဲသွားသည်
 လည်း ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပြောင်းလဲဖြစ်ထွန်းလာသည့် အချိန်
 အခါ(သို့မဟုတ်) ပြောင်းလဲနေသောခေတ်သို့လိုက်၍ ဓလေ့ထုံးစံများ၊
 နေထိုင်မှု အဆင့်အတန်းများ ပြောင်းလဲတတ်စမြဲဖြစ်သည်။ ရှေးခေတ်၌
 ကျင့်သုံးလာခဲ့သော ဓလေ့ထုံးစံများသည် ခေတ်သစ်၌လည်း အသုံးဝင်ဆဲ၊
 အကျိုးပြုဆဲ ဖြစ်နေလျှင် ဤကဲ့သို့ ရှေးထုံးများကို ဆက်လက်ကျင့်သုံး
 ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ခေတ်နှင့် မလျော်ညီတော့သော၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း
 များအတွက် ဆက်လက်အကျိုးမပြုတော့သော ရှေးထုံးများကိုမူ ပယ်
 သင့်က ပယ်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့မှသာလျှင် အမျိုးသားယဉ်ကျေး
 မှုနှင့် ဘာသာ၊ သာသနာယဉ်ကျေးမှုတို့သည် ခေတ်လူငယ်များနှင့် အံဝင်
 ခွင်ကျ ရှိပေလိမ့်မည်။

အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဝိပျဿ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုလျက်ရှိကြသည်။ စာရေးသူအနေနှင့်လည်း မိမိနှစ်သက်ရာကို တင်ပြရသော် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုဟူသည် လူမျိုးတစ်မျိုး၏ လူနေမှုစနစ်များ၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်းများ၊ ဓလေ့ထုံးစံများ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုများ ဘာသာစကားနှင့် စာပေ၊ အနုပညာများကို စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားခြင်းမျိုးကို 'အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု' ဟု စုပေါင်းအမည်နာမမျိုးဖြင့် ခေါ်ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိ၏အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို တကယ်တမ်းမြတ်နိုးသော အမျိုးသားကောင်းတစ်ယောက်သည် (သို့မဟုတ်) အမျိုးသမီးကောင်းတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် စောင့်ရှောက်လိုပါလျှင် လူ့အဖွဲ့အစည်းများအတွက် အကျိုးပြုဆဲဖြစ်သော ရှေးထုံးများကို မပစ်ပယ်ဘဲ ဆက်လက်လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်း၊ ခေတ်နှင့်အဝင်ခွင်ကျမှု မရှိတော့သော ရှေးထုံးများကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်၍ ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

သာဓကအဖြစ်တင်ပြရလျှင် ဘုရား၊ ကျောင်းကန်များအတွင်း၌ ကျင်းပသော ဘာသာရေးပွဲတော်များ၌ အသံချဲ့စက်များ၊ တီးဝိုင်းများ၊ အငြိမ့်များဖြင့် ပူညံ့ပူညံ့၊ ဆူညံ့ဆူညံ့ ပြုလုပ်ခြင်းများသည် ဘာသာ၊ သာသနာ ယဉ်ကျေးမှု၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟု အထင်မှားလောက်သော အနေအထားမျိုးသို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ အကယ်၍သာ ဘာသာရေးပွဲတော်များ၌ ထိုကဲ့သို့သော ဆူဆူညံ့ညံ့ပြုလုပ်ခြင်းကို မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်ခဲ့ပါလျှင် ထိုဓလေ့ထုံးစံသည် ရှေးထုံးကို ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဆန့်ကျင်လာခဲ့သော ဓလေ့ထုံးစံဟုပင် ဆိုရပေတော့မည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ လက်ထက်တော်ကာလများက ဘုရားတန်ဆောင်းနှင့် ကျောင်းကန်

လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါသည်

ပရိဂုဏ်များ၌ အမြဲမပြတ် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိလှကြောင်းကို ကျမ်းဂန်လာ သာကေ အထောက်အထားများအရ သိရှိနိုင်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော ရှေးထုံးများကိုမူ လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင် ကြလျှင် ဘာသာ၊ သာသနာ ယဉ်ကျေးမှုအတွက် ကျက်သရေတိုးစေ နိုင်ပါသည်။

မြန်မာစာပေယဉ်ကျေးမှု၌ 'ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖော် မသူတော်'(၃) ပါး' ဟု ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိထားပြန်၏။ ဤဆိုရိုးစကားကြောင့် ကိုယ့် ဂုဏ်ကိုယ်ဖော်၍ ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်းမျိုး၊ ရေးသားခြင်းမျိုးကို ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးစံအရ လက်မခံလိုကြပေ။ ထို့အပြင် ကျမ်းဂန်လာ အတ္တုတ္တံသန(မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ပြောဆိုခြင်း)နှင့် ပရဝဗ္ဗန (သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချပြောဆိုခြင်း)ဆိုသည့် အဆိုအမိန့်တို့ကြောင့် မိမိ၏ လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် မိမိ၏လုပ်ဆောင်ချက်များကို ပြောဆိုတင်ပြရန်ပင် မဝံ့မရဲဖြစ်ရပြန်သည်။ စေတနာရိုးရိုးဖြင့် သာသနာအကျိုးပြု (သို့မဟုတ်) အများအကျိုးပြု လုပ်ငန်းများအတွက် လုပ်ဆောင်နေမှုများကို ရေးသား၊ ပြောဆိုနေသူများ အား စာရေးသူအနေနှင့် အပြစ်ဟု မမြင်နိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျမ်းဂန်လာ အတ္တုတ္တံသနသဘောသည် မိမိဂုဏ်ကို သာယာသော လောဘနှင့် အထင်ကြီးသော မာနများ ပါဝင်နေတတ်၍လည်းကောင်း၊ ပရဝဗ္ဗနသဘောသည် သူတစ်ပါးအား ငြူစူခြင်း၊ မနာလိုခြင်း၊ ဣဿာနှင့် မလိုမုန်းထားခြင်း ဒေါသ သဘောမျိုးပါဝင်နေတတ်၍လည်းကောင်း ပညာရှိများသည် ကိုယ့်ဂုဏ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် သတိပြုကြဟန် ရှိပေသည်။

ဤအဆိုအမိန့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တောင်မြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏ ရဲရင့်သော အတွေးအမြင်တို့သည် စာရေးသူအတွက် လွန်စွာပင် နှစ်ထောင်းအားရရှိလှပေ၏။ ခေတ်နှင့်လျော်ညီသော အတွေး

အမြင်ဟု စာရေးသူထင်မြင်မိပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဤသို့ ရဲရဲရင့်ရင့် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့၏။ “တစ်ခါတစ်ရံ ဂုဏ်ဖော်သင့်သော အချက်များလည်း ရှိတတ်သေး၏။ ထိုအချက်များကား မိမိဂုဏ်ကို ဖော်မပြလျှင် မိမိအလုပ်ကိုဖြစ်စေ၊ မိမိစကား၊ မိမိတရားကိုဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးတို့က အထင်သေးဖွယ်ရှိသော အချက်တည်း။ ထိုကဲ့သို့ အချက် များ၌ကား မိမိဂုဏ်ကို ထိုက်သလို ထုတ်ဖော်ရပေမည်။ ထိုကဲ့သို့ မိမိ အလုပ် မိမိစကားကို လေးစားစေလို၍ ဂုဏ်ဖော်ခြင်းကား မာနမဟုတ်ပါ။ မိမိအလုပ် မိမိစကားကို တွင်ကျယ်အောင် အမွမ်းတင်တတ်။ စီစဉ်တတ် သော အသိလိမ္မာပင် ဖြစ်ပါသည်” ဟု ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှကြောင်း အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုထားသည်ကို တွေ့နိုင်ပေသည်။ အစဉ် အလာ ဓလေ့ထုံးစံများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထောက်ပြရဲသော ဆရာတော်ကြီးပါပေ တကား။

ဤကဲ့သို့သော ခေတ်အမြင်ရှိသော၊ မျက်မှောက်ခေတ်လူသား တို့၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားတော်မူကြသော ဆရာတော်ကြီးများကို စာရေးသူသည် အလွန်လေးစားမိပါသည်။ ခေတ်တို့သည် အမြဲပြောင်းလဲ နေ၍ ရှေးဓလေ့ထုံးစံများကို အရိုးစွဲလက်ခံထားခြင်းမျိုးသည် ဤခေတ် သစ်ကမ္ဘာအတွက် အံ့ဝင်ခွင်ကျလှမည်မဟုတ်ပေ။ ယနေ့ မျက်မှောက် ခေတ်သည် သိပ္ပံခေတ်ဖြစ်၏။ ကွန်ပျူတာခေတ်၊ မီဒီယာခေတ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ အကယ်၍သာ သာသနာ့အလုပ်ကို (သို့မဟုတ်) လူသားအကျိုး ပြု ပရဟိတလုပ်ငန်းများကို စေတနာရီးရီးဖြင့် ဆောင်ရွက်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့၏ လုပ်ငန်းကိစ္စများကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း၊ အများနားလည်အောင် ငှုန်းလင်းတင်ပြခြင်းမျိုး မရှိခဲ့လျှင် သာသနာ့ အလုပ်၊ ပရဟိတအလုပ်များကို တကယ်မလုပ်ဘဲ ‘လေ’ဖြင့် အလုပ်လုပ်

လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါသည်

နေသူများအား ပြောခွင့်၊ ဟောခွင့်သာအောင် အားပေးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှကြောင်း ထပ်မံ သတိပေးပြောကြားလိုပါသည်။

စာရေးသူသည် အမျိုး၊ဘာသာ၊သာသနာ ယဉ်ကျေးမှုအတွက် မပယ်သင့်သော ရှေးထုံးများကို ပယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဘာသာ၊ သာသနာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုများကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေ လိုသော စိတ်၊ စေတနာတို့ဖြင့် ပယ်သင့်သော၊ လူသားတို့အား အကျိုး မပြုနိုင်တော့သော ဓလေ့ထုံးစံများကို စိစစ်လေ့လာ၍ ထိုဓလေ့ထုံးစံများ၏ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်များကို နားလည်အောင် ကြိုးစားရပေလိမ့် မည်။ ထို့အပြင် အလုပ်များများလုပ်၍ အပြောနည်းနည်းပြောသော ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ပရဟိတဝန်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အားကျအတု ယူလျက် မိမိသည်လည်း အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ့အကျိုးများကို စွမ်းနိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်နိုင်သော ပရဟိတဝန်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသတည်း။

